

НОВА ПО-СТРАШНА ГОЛГОТА.

Годинитѣ 1915 до 1918 бѣха най-жестокитѣ за арменския народъ. Както вълкъ дебне да изтрѣби стадо безъ овчаръ, тъй прѣзъ тѣзи години турцитѣ се нахвърлиха да изтрѣбятъ и унищожатъ нещастния, иначе славенъ, арменски народъ.

Голѣми кланета и нечувани звѣрства станаха прѣзъ това врѣме. Цѣлъ милионъ арменци загинаха.

Днесъ Армения е изпълнена съ болници и сиропиталища.

Тукъ прѣдаваме разказа на едно момиченце изъ тѣзи сиропиталища :

Азъ се казвамъ Нахшунъ. Нашето сѣмейство броеше шесть члена: баща ми, майка ми и четири сестричета.

Въ нашето село имаше сѣвсѣмъ малко кюрди. И тѣзи които имаше, добръ се отнасяха съ насъ, особено нашиягъ съ-, сѣдъ Хаджията. Той ни обѣщаваше да ни защитава, ако се яви нѣкаква опасность.

И ето че тя се яви.

Току що бѣхъ запалила огъня на огнището и бѣхъ турила млѣкото да ври, чухъ сърцераздирателния писъкъ на майка си.

— Ахъ, Нахшунъ, тичай, съсѣда ни Мане убиха!

Отърчахъ при мама. Тя ми заповѣда да събера нашата покъщнина!

Прѣмѣстихме се въ добрия съсѣдъ — Хаджията.

Ско о разбрахме, че въ селото нѣмаше никакъвъ смугъ, а само заповѣдъ била дошла отъ турското правителство всички мже да се събератъ въ общината, отгдѣто ще заминатъ неизвѣстно гдѣ.

Мане не се бѣ подчинилъ на тая заповѣдъ и затова заплати съ живота си.

Съ бързи крачки у дома влѣзоха нѣколко войника. Тѣ заповѣдаха на баща ми да ги послѣдва. Закараха го въ общината. На другия день дойде ноза заповѣдъ — всички дѣца и